

Σταυροπούλου Φωτεινή του Θεοδώρου, 12 ετών

Γίνεται Πάσχα χωρίς κόκκινα αυγά;

Του Βαγγέλη Ηλιόπουλου

Κωνσταντίνος:

Όταν έμαθα ότι για πρώτη φορά ο παππούς και η γιαγιά δεν θα έρχονταν να κάνουν Πάσχα μαζί μας, αλλά θα έμεναν στο νησί, είπα στη μαμά ότι πρέπει οπωσδήποτε να πάμε εμείς φέτος. Ήξερα ότι ο μπαμπάς δούλευε μέχρι αργά το Μεγάλο Σάββατο. Γι' αυτό, άλλωστε, πάντα έρχονταν οι γονείς του. Αλλά τώρα ο παππούς δεν μπορούσε να ταξιδέψει. Ας ερχόταν ο μπαμπάς αργότερα. Η μαμά κι εγώ δεν μπορούσαμε να τους αφήσουμε μόνους.

-Καλά, να πάτε εσείς Μεγάλη Τετάρτη κι εγώ θα έρθω ανήμερα το Πάσχα, είπε ο μπαμπάς και μας έκλεισε εισιτήρια με αεροπλάνο για το μεγάλο νησί και από εκεί με καραβάκι για το νησί μας.

Γιαγιά Καίτη:

Μόλις μου είπαν ότι θα έρθουν, συγκινήθηκα. Το είχα πάρει απόφαση ότι θα κάναμε μόνιμα Πάσχα, αφού ο Κώστας δεν μπορούσε να ταξιδέψει. Αλλά τώρα πρώτη φορά θα κάνουμε Πάσχα εδώ. Πώς να τους φανεί άραγε;

-Ρούχα χοντρά να πάρετε. Το Πάσχα είναι νωρίς φέτος. Απρίλιο. Λένε ότι θα έχει κρύο και βροχή.

-Δεν με πειράζει γιαγιά, απλά ελπίζω να μην αρρωστήσουμε.

-Το μόνο που δεν αντέχει η μαμά σου είναι να έχει δυνατούς ανέμους. Α! Αμα πιάσει ο αέρας, την τρελαίνει.

-Εγώ, γιαγιά, νομίζω ότι θα είναι όπως το καλοκαίρι, που γυρνάμε όλη μέρα με το μαγιό.

Κωνσταντίνος:

Φτάσαμε στο μεγάλο νησί με μια πτήση με πολλές αναταράξεις. Ο αέρας που δεν συμπαθεί η μαμά φυσούσε ασταμάτητα. Πήραμε αμέσως ταξί και κατεβήκαμε στο λιμάνι. Ο καπετάνιος του μικρού καραβιού είχε βγει έξω και μας περίμενε. Μόλις μας είδε, άρχισε να φωνάζει να κάνουμε γρήγορα. Ούτε που καταλάβαμε πώς βρεθήκαμε μέσα μαζί με έναν παπά. Αμέσως σάλπαρε.

-Γιατί βιάζεσαι, καπετάν Νικολή; ρώτησε η μαμά.

-Γιατί στις πέντε θα βγάλουν απαγορευτικό. Εμείς σαλπάρουμε πέντε παρά πέντε.

-Τι; Έχει...

-Έχει ανέμους 8, μπορεί και 9, μποφόρ. Αλλά εμάς δεν μας τρομάζουν.

Ο παπάς σταυροκοπήθηκε κι άρχισε να προσεύχεται...

-Εγώ πάω στη γιαγιά και στον παππού μου, του είπα. Εσείς;

-Με στέλνει ο δεσπότης να λειτουργήσω την εκκλησία σας. Θα με βοηθήσεις;

-Τι να κάνω;

-Ό,τι σου λέω! Θα είσαι παπαδάκι. Μπορεί και ψάλτης.

Η μαμά γέλασε. Εγώ καθόλου. Όχι γιατί δεν ήθελα να γίνω παπαδάκι, αλλά γιατί είδα ότι ερχόταν ένα τεράστιο κύμα που σκέπασε το караβάκι και μας έκανε μούσκεμα. Ακολούθησαν κι άλλα, κι άλλα, κι άλλα.

Τηλεφώνησα στον μπαμπά και του είπα ότι ίσως χρειαστεί τη βοήθεια δυτών για να μας βρει. Το πήρε για αστείο. Δεν ήταν.

Γιαγιά Καίτη:

Έφτασαν ζαλισμένοι. Κουνούσε πολύ με τόσον αέρα. Τους έφτιαξα μακαρονάδα νησιτίσιμη να συνέλθουν. Κάλεσα και τον παπά. Πρώτη φορά ερχόταν στο νησί μας. Νεαρός και άμαθος. Συζητήσαμε πώς θα τον βοηθήσουμε Μεγάλη Τετάρτη στο Ευχέλαιο, Μεγάλη Πέμπτη στα Δώδεκα Ευαγγέλια...

- Μα αφού είναι τέσσερα γιαγιά; Γιατί λες δώδεκα;
- Δώδεκα αποσπάσματα, Κωνσταντίνε μου, τα οποία μιλούν για τη Σταύρωση και την ταφή.
- Σε ποιο βγαίνει ο σταυρός με τον Χριστό;
- Μετά το πέμπτο και πριν το έκτο...
- Θα τον κρατάω εγώ;
- Όχι. Ο παππούλης. Εσύ το θυμιατό. Άλλα παιδιά δεν έχει.
- Τι παππούλης. Δεν τον βλέπεις πόσο νέος είναι;
- Νέος είμαι, είπε τότε ο παπάς, αλλά από το τρακ θα ξεχάσω τα λόγια μου.
- Θα κολλήσεις ένα χαρτάκι πίσω από τον Σταυρό. Όλοι το κάνουν αυτό.
- Μετά θα μείνουμε όλο το βράδυ να στολίσουμε τον Επιτάφιο.
- Τέλεια. Με τι γιαγιά;
- Με λουλούδια που θα έχουν φέρει οι πιστοί.
- Ποιοι; Όλοι οι κάτοικοι είναι καμιά τριανταριά και οι περισσότεροι μεγάλοι σε ηλικία.
- Ε, θα πας στους κήπους να κόψεις. Και τη Μεγάλη Παρασκευή, αφού ψάλλουμε τα εγκώμια...
- Έχουμε ψάλτες; ρώτησε ο παπάς
- Όχι καλέ. Εμείς θα ψάλλουμε. Και μετά θα κάνουμε την περιφορά του Επιταφίου.
- Γύρω από την εκκλησία γιαγιά;
- Σε όλο το νησί. Έτσι κάναμε όταν ήμουν μικρή. Και σε κάθε σπίτι θα ανάβεις κεριά και θα θυμιατίζεις. Κι ας λείπουν οι καπεταναίοι. Δυο ώρες αρκούν. Και το Μεγάλο Σάββατο η Ανάσταση.

Κωνσταντίνος:

Η μαμά δεν είχε συνέλθει. Σχεδόν δεν έφαγε και ούτε στη συζήτηση συμμετείχε. Μόλις άκουσε ότι ο αέρας θα συνεχιστεί μέχρι το Πάσχα και ότι θα ισχύει για μέρες το απαγορευτικό για να έρθει και να φύγει το καράβι, πήγε να ξαπλώσει απελπισμένη.

Όταν έφυγε ο παπάς, ξάπλωσα κι εγώ. Ύπνος δεν με έπαιρνε. Κάτι βασάνιζε το μυαλό μου.

-Παπού, φώναξα.

-Τι είναι αγόρι μου, απάντησε από το κρεβάτι. Εκεί ήταν συνέχεια.

-Κάτι έχουμε ξεχάσει. Αλλά δεν μπορώ να θυμηθώ τι...

-Λαμπάδα έφερεις;

-Έφερα. Μου την έκανε δώρο ο νονός.

-Αυγά;

-Να, αυτό είναι. Πότε θα βάψουμε αυγά; Γιαγιάααα!

Γιαγιά Καίτη:

Ήξερα ότι του άρεσε να βάψουμε μαζί τα αυγά κι αυτός να τα γυαλίζει. Δεν έβαζα γυαλιστικό, αλλά λαδάκι αληθινό σε ένα πανάκι και με αυτό έτριβε απαλά όλα τα αυγά που άστραφταν.

-Ξέρεις, αν δεν έρθει το καράβι έχουμε μόνο πέντε-έξι αυγά. Είχα παραγγείλει στο μεγάλο νησί, αλλά... Κότα εδώ έχουμε μία, κι αυτή γριά.

-Δεν πειράζει γιαγιά. Θα βάψουμε αυτά!

-Μα υπάρχει κι ένα άλλο πρόβλημα. Αν δεν έρθει το καράβι...

-Σς, έκανε η μαμά, που προσπαθούσε να κοιμηθεί.

...δεν έχουμε ούτε μπογιά! είπε ψιθυριστά.

-Τι; Πετάχτηκα από το κρεβάτι μου, κι άρχισα να χοροπηδώ και να φωνάζω: Γίνεται Πάσχα χωρίς κόκκινα αυγά...

Γιαγιά Καίτη: Μη φωνάζεις! Θα βρούμε μια λύση.

Τι λύσει βρε γιαγιά;

Το σκέφτομαι.

Το βρήκα, θα πάρουμε τηλέφωνο τον μπαμπά να μας φέρει αυτός αυγά και μπογιά!

Μαμά ξύπνα, πάρε τηλέφωνο τον μπαμπά να μας φέρει αυγά και μπογιά.

Γιατί δεν έχουμε;

Όχι!

Εντάξει θα τον πάρω.

Μπράβο μαμά!

Μετά από τρεις μέρες.

Κωνσταντίνος: Μπαμπά! Ήρθες, έφερεις τα αυγά και την μπογιά;

Ναι, φυσικά αγόρι μου.

Ήρθε η ώρα να τα βάψουμε!

Τέλεια!

Το βράδυ

Γιαγιά Καίτη: Χριστός Ανέστη

Αληθός Ανέστη

Άντε και του χρόνου!